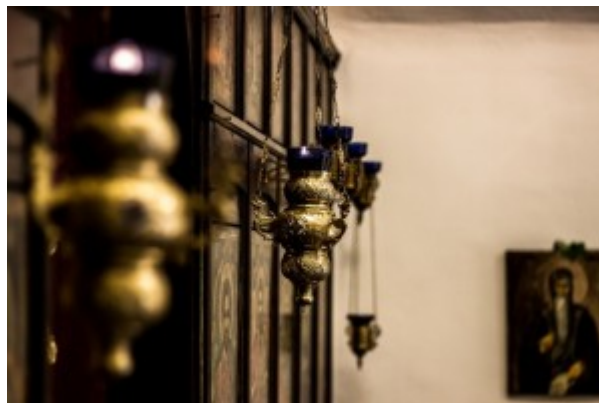

В ХРАМА

Неволно отбих се във Божия храм –
кат пътник отпаднал под сенчица хладна,
свещена молитва възлизаше там
и лейше мир сладък в душата ми страдна.

Наведох смирено, покорно глава,
смущение тайно обзе ме неволно,
и никакви чудни и нови слова
из моето сърце извираха болно.

Аз молах се жежко към Бога велик
за помощ, утеха в живота ми тежки –
за мене, за братя, за всеки клетник,
за всичкия страждущи род чловешки.

И молах на кръста разпетий Христа
да вдъхне мен своята любов и търпение...
И дълго йощ шъпнеха мойте уста,
и леко и светло ставаше на мене...

Иван Вазов, Одеса